

[Wissing]

ældre mere reelt fag, nemlig samfundsorientering, svarende til faget, som det udøvedes i de tidligere realklasser og 8.-10.-klasser.

Med hensyn til den foreslåede ændring af den vejledende timefordelingsplan, således at faget idræt tildeles en time mere i henholdsvis 4. og 5. skoleår, så er det en disposition, som vi betragter som nærmest overflødig. Ganske vist er der fra en række organisationer udtrykt stærke ønsker om flere idrætstimer, og der er også i denne forbindelse givet mange gode begrundelser, som vi anser for både rimelige og acceptable. Men med de muligheder, der i vor tid findes for at dyrke idræt uden for skolens regie, må det være et spørgsmål, om ikke de ønskede aktivitetsudvidelser hører hjemme dér. Er det ikke sådan, at der næppe findes nogen aktivitetsformer, der har så store muligheder for at komme til udfoldelse, som næsten alle former for idræt?

Fra både privat, selvejende og ikke mindst offentlig side er der ydet og ydes stadig væk store bidrag for at sikre idrætten de bedst mulige betingelser. Folkeskolen har ingen muligheder for blot tilnærmelsesvis at opfylde ønskerne, så skolens opgave må efter min opfattelse fortsat være på grundlag af de tildelte idrætstimer at motivere eleverne til at deltage i aktiv idræt uden for skolen.

Da en vedtagelse af disse lovforslag som allerede nævnt indebærer en yderligere niveausenkning af undervisningen i såvel folkeskolen som gymnasiet, kan vi fra fremskridtspartiets side ikke gå ind for den del af forslagene, der vedrører latinundervisningens bortfald i 9. klasse. Samtidig har vi i dag peget på en anden løsning af problemet med de manglende timer i 8.-9.-klasserne, og vi håber, at denne løsning vil indgå i overvejelserne under det kommende udvalgsarbejde, som vi selvfølgelig vil deltage i.

Bertel Haarder (V):

Vi har selvfølgelig modtaget protester mod, at latinen nu først begynder i 10. klasse og i 1. g; protesterne er altovervejende kommet fra latinlærere, og det er også forståeligt. Men hvis det nu fik os til at opgive at styrke faget historie for at bevare latinen, så ville der komme endnu flere protester, nemlig fra historielærerne og fra idrætslærerne, som jo end ikke er tilfredse med de 2 ekstratimer, de

får. Sådan er det i politik. Man hører fra de få, der får det ringere, men hører ikke en lyd fra alle de mange, som mener, at det bliver bedre. Se blot debatten om pensionsreformen, hvor 700.000 får det bedre og 7.000 får det ringere. Hvad er det, vi hører om? Kun de 7.000.

Jeg vil dog lige indskyde, at jeg har hørt fra en historielærer i et enkelt tilfælde. Det var, da jeg troede, at jeg som en trøst kunne skrive i en artikel, at hvis det blev et problem med at holde niveauet i latin i gymnasiet, så kunne man da give faget latin en time fra historie i gymnasiet, hvor historie er vældig velforsynet med timer. Da hørte jeg fra en historielærer, som straks advarede mod denne kætterske tanke.

Danskerne ytrer sig jo simpelt hen i protestform. Protesten er blevet en livsstil, en måde at forholde sig til tilværelsen på. Kun protester interesserer massemedierne, og derfor må også politikere i hovedsagen føre sig frem i protestform.

Jeg vil da gerne fastholde den strøtanke, at latinen eventuelt kunne få en time fra historie i gymnasiet. Det må historien jo nok kunne klare sig med, da eleverne nu møder med langt, langt bedre historiske forudsætninger, end de har gjort hidtil. En ekstra latintime i gymnasiet betyder jo meget. Jeg understreger, at det er en ren strøtanke fra min side, det er overhovedet ikke noget, som venstre insisterer på, men noget, man kan drage frem, hvis der bliver megen debat om et eventuelt sænket niveau.

Der er en konservativ folketingskandidat, som i Berlingske Tidende har svunget sig op til at klandre venstre for at ville den klassiske dannelse til livs. Han mente oven i købet, at det havde venstre i virkeligheden altid villet. En tidligere finansminister scorede et billigt point på det konservative landsrådsmøde ved at causere over, hvorledes børnene nu ikke længere skulle stifte bekendtskab med Cæsars »Gallerkrigene«, og hvordan børnene derved blev berøvet kendskabet til fortiden. »Hvad de ikke får i hovedet, skal de nu have i benene«, sagde han under vild jubel. Han glemte eller fortiede, at historieundervisningen jo netop bliver drastisk styrket ved dette forlig, sådan som især venstre har ønsket det. Forbindelsen til fortiden bliver netop derved igen knyttet for folkeskolens ældste klasser, og derfor er det i virke-